

III

(Akty przygotowawcze)

RADA

WSPÓLNE STANOWISKO (WE) NR 4/2007

przyjęte przez Radę w dniu 5 marca 2007 r.

w celu przyjęcia decyzji nr .../.../WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia ... ustanawiającej na lata 2007-2013 program szczegółowy w celu zapobiegania i zwalczania przemocy wobec dzieci, młodzieży i kobiet oraz w celu ochrony ofiar i grup ryzyka (program Daphne III) jako część programu ogólnego „Prawa podstawowe i sprawiedliwość”

(2007/C 103 E/01)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 152,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Traktat stanowi, że podczas definiowania i wdrażania wszystkich wspólnotowych polityk i działań należy zapewnić wysoki poziom ochrony zdrowia ludzkiego; jego art. 3 ust. 1 lit. p) wymaga, aby działalność Wspólnoty obejmowała przyczynianie się do osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony zdrowia.
- (2) Działalność Wspólnoty powinna uzupełniać krajowe działania mające na celu poprawę zdrowia publicznego, eliminując źródła zagrożeń dla zdrowia ludzkiego.
- (3) Przemoc fizyczna, seksualna i psychiczna wobec dzieci, młodzieży i kobiet, w tym zagrożenie aktami takiej przemocy, przynus lub arbitralne pozbawienie wolności bez względu na to, czy pojawia się w życiu publicznym czy prywatnym, stanowi naruszenie prawa do życia,

bezpieczeństwa, wolności, godności oraz integralności fizycznej i emocjonalnej, oraz poważne zagrożenie dla zdrowia fizycznego i psychicznego ofiar takiej przemocy. Przemoc tego rodzaju, tak powszechna we Wspólnocie, stanowi realne naruszenie praw podstawowych i realny uszczerbek dla zdrowia, a zarazem przeszkodę w korzystaniu z prawa do bezpieczeństwa, wolności i praw obywatelskich.

- (4) Światowa Organizacja Zdrowia (WHO) definiuje zdrowie jako stan pełnego komfortu fizycznego, psychicznego i społecznego, a nie jedynie braku choroby czy niepełnosprawności. Zgodnie z rezolucją Zgromadzenia WHO z 1996 r. przemoc stanowi jeden z głównych problemów w zakresie zdrowia publicznego na świecie. W swoim sprawozdaniu z dnia 3 października 2002 r. na temat przemocy i zdrowia WHO zaleca propagowanie działań w zakresie profilaktyki podstawowej, wzmocnienie działań na rzecz ofiar przemocy oraz zintensyfikowanie współpracy i wymiany informacji na temat zapobiegania przemocy.
- (5) Zasady te znalazły uznanie w licznych konwencjach, deklaracjach i protokołach najważniejszych organizacji i instytucji międzynarodowych, w tym Organizacji Narodów Zjednoczonych, Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP), Światowej Konferencji na rzecz Kobiet oraz Światowego Kongresu przeciwko wykorzystywaniu seksualnemu dzieci w celach handlowych.
- (6) Walkę z przemocą należy uznać za element ochrony praw podstawowych uznanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej ⁽⁴⁾ i towarzyszących jej wyjaśnieniach, pamiętając, iż w jej ramach uznane jest między innymi prawo do godności, równości i solidarności. Zawiera ona szereg konkretnych artykułów odnoszących

⁽¹⁾ Dz.U. C 69 z 21.3.2006, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 192 z 16.8.2006, str. 25.

⁽³⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 5 września 2006 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym), wspólne stanowisko Rady z dnia 5 marca 2007 r. oraz stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 5 września 2006 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).

⁽⁴⁾ Dz.U. C 364 z 18.12.2000, str. 1.

- się do ochrony i propagowania integralności fizycznej i psychicznej, równego traktowania mężczyzn i kobiet, praw dziecka oraz niedyskryminacji, a także uznających zakaz niehumanitarnego lub poniżającego traktowania, niewolnictwa i pracy przymusowej oraz pracy dzieci. W karcie uznano, że do definiowania i wdrażania wszystkich polityk i działań Wspólnoty konieczny jest wysoki poziom ochrony zdrowia ludzkiego.
- (7) Parlament Europejski wezwał Komisję do opracowania i realizacji programów działań mających na celu walkę z taką przemocą między innymi w rezolucjach: z dnia 19 maja 2000 r. w sprawie komunikatu Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego: „O dalsze działania w walce z handlem kobietami”⁽¹⁾; z dnia 20 września 2001 r. w sprawie okaleczania kobiecych organów płciowych⁽²⁾; z dnia 17 stycznia 2006 r. w sprawie strategii zapobiegania handlowi kobietami i dziećmi narażonymi na wykorzystywanie seksualne⁽³⁾; i z dnia 2 lutego 2006 r. w sprawie obecnej sytuacji oraz przyszłych działań w zakresie zwalczania przemocy wobec kobiet⁽⁴⁾.
- (8) Wspólnotowy program działań ustanowiony decyzją 293/2000/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 stycznia 2000 r. przyjmującą program działania Wspólnoty (program Daphne) (2000-2003) w sprawie środków zapobiegawczych w walce przeciwko przemocy wobec dzieci, młodociany i kobiet⁽⁵⁾ pomógł podnieść poziom świadomości w całej Unii Europejskiej oraz zintensyfikować i wzmocnić współpracę między organizacjami w państwach członkowskich zajmującymi się zwalczaniem przemocy.
- (9) Wspólnotowy program działań ustanowiony decyzją 803/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. przyjmującą program działania Wspólnoty (2004-2008) w celu zapobiegania i zwalczania przemocy wobec dzieci, młodzieży i kobiet oraz w celu ochrony ofiar i grup ryzyka (program Daphne II)⁽⁶⁾ stanowi kontynuację wcześniejszych osiągnięć programu Daphne; zgodnie z art. 8 ust. 2 decyzji 803/2004/WE Komisja podejmie niezbędne kroki, aby zapewnić spójność rocznych przydziałów finansowych z nowymi prognozami finansowymi.
- (10) Wskazane jest zapewnienie ciągłości projektów wspieranych w ramach programów Daphne i Daphne II.
- (11) Istotne i niezbędne jest uznanie, iż przemoc wobec dzieci, młodzieży i kobiet ma poważne, bezpośrednie i długofalowe konsekwencje dla ich zdrowia fizycznego i psychicznego oraz dla ich rozwoju psychologicznego i społecznego, jak również dla zapewnienia równych szans osobom dotkniętym tym problemem, jednostkom, rodzinom i społecznościom; przemoc powoduje też wysokie koszty społeczne i ekonomiczne, które ponosi całe społeczeństwo.
- (12) Przemoc wobec kobiet przyjmuje wiele form — od przemocy domowej, powszechnie występującej na wszystkich poziomach społeczeństwa, do okrutnych tradycyjnych praktyk związanych z przemocą fizyczną wobec kobiet, takich jak okaleczanie organów płciowych i przestępstwa związane z naruszeniem czci, które to praktyki są szczególnie formą przemocy wobec kobiet.
- (13) Dzieci, młodzież lub kobiety będące świadkami przemocy wobec swoich bliskich powinni być uznawani, zgodnie z programem ustanowionym niniejszą decyzją (zwanym dalej „programem”), za ofiary przemocy.
- (14) W zakresie zapobiegania przemocy, w tym molestowaniu i wykorzystywaniu seksualnemu dzieci, młodzieży i kobiet, oraz w zakresie ochrony ofiar i grup ryzyka Unia Europejska ma następujące możliwości wnoszenia wartości dodanej do działań podejmowanych przede wszystkim przez państwa członkowskie: rozpowszechnianie i wymiana informacji, doświadczeń i dobrych praktyk; propagowanie innowacyjnego podejścia; wspólne wyznaczanie priorytetów; rozwijanie odpowiednich sieci współpracy; wybór projektów na poziomie ogólnowspólnotowym, w tym projektów wspierających bezpłatne telefony zaufania dla dzieci oraz specjalne linie dotyczące dzieci zaginionych i wykorzystywanych seksualnie; motywowanie i mobilizowanie wszystkich zainteresowanych stron; i ogólnoeuropejskie kampanie przeciw przemocy służące podniesieniu poziomu świadomości. Działania te powinny również obejmować wspieranie dzieci, młodzieży i kobiet, które są ofiarami handlu ludźmi.
- (15) Ponieważ podstawowymi przyczynami i konsekwencjami przemocy mogą często skutecznie zajmować się organizacje lokalne i regionalne działające we współpracy ze swoimi odpowiednikami w innych państwach członkowskich, program powinien przywiązywać odpowiednią wagę do środków i działań zapobiegawczych na rzecz wsparcia ofiar podejmowanych na szczeblu lokalnym i regionalnym.
- (16) W związku z tym, że cele niniejszej decyzji, mianowicie zapobieganie i zwalczanie wszystkich form przemocy wobec dzieci, młodzieży i kobiet, nie mogą być w zadowalającym stopniu osiągnięte przez państwa członkowskie ze względu na potrzebę wymiany informacji na poziomie wspólnotowym oraz rozpowszechniania dobrych praktyk na terenie całej Wspólnoty, a można je osiągnąć w lepszy sposób na poziomie wspólnotowym z uwagi na potrzebę skoordynowanego i interdyscyplinarnego podejścia oraz na rozmiary lub skutki programu, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza decyzja nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 59 z 23.2.2001, str. 307.

⁽²⁾ Dz.U. C 77 E z 28.3.2002, str. 126.

⁽³⁾ Dz.U. C 287 E z 24.11.2006, str. 75.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 288 E z 25.11.2006, str. 66.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 34 z 9.2.2000, str. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 143 z 30.4.2004, str. 1.

- (17) Na mocy niniejszej decyzji ustala się na cały czas trwania programu kopertę finansową stanowiącą główny punkt odniesienia dla władzy budżetowej podczas corocznej procedury budżetowej w rozumieniu punktu 37 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami⁽¹⁾.
- (18) Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich⁽²⁾, zwane dalej „rozporządzeniem finansowym”, i rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002⁽³⁾ ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1605/2002, które zabezpieczają interesy finansowe Wspólnoty, muszą być zastosowane z uwzględnieniem zasady prostoty i spójności w wyborze instrumentów budżetowych, ograniczania liczby przypadków, w których Komisja ponosi bezpośrednią odpowiedzialność za ich wdrażanie i zarządzanie nimi, a także wymaganej proporcjonalności pomiędzy ilością zasobów i obciążeniem administracyjnym związanym z ich wykorzystaniem.
- (19) Należy również przedsięwziąć właściwe środki, aby zapobiec nieprawidłowościom i nadużyciom finansowym, a także podjąć konieczne działania w celu odzyskania utraconych, niesłusznie wypłaconych lub nieodpowiednio wykorzystanych środków, zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich⁽⁴⁾, rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami⁽⁵⁾ oraz rozporządzeniem (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącym dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF)⁽⁶⁾.
- (20) Rozporządzenie finansowe wymaga, aby dotacje operacyjne miały oparcie w akcie podstawowym.
- (21) Środki niezbędne dla wdrożenia niniejszej decyzji powinny być przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁽⁷⁾.
- (22) Zrównoważony udział kobiet i mężczyzn w procesie podejmowania decyzji ma podstawowe znaczenie dla osiągnięcia równości płci. Państwa członkowskie powinny zatem dołożyć wszelkich starań w celu osiągnięcia równowagi pomiędzy liczbą kobiet i mężczyzn w składzie komitetu, o którym mowa w art. 10,

(1) Dz.U. C 139 z 14.6.2006, str. 1.

(2) Dz.U. L 248 z 16.9.2002, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE, Euratom) nr 1995/2006 (Dz.U. L 390 z 30.12.2006, str. 1).

(3) Dz.U. L 357 z 31.12.2002, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE, Euratom) nr 1248/2006 (Dz.U. L 227 z 19.8.2006, str. 3).

(4) Dz.U. L 312 z 23.12.1995, str. 1.

(5) Dz.U. L 292 z 15.11.1996, str. 2.

(6) Dz.U. L 136 z 31.5.1999, str. 1.

(7) Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23. Decyzja zmieniona decyzją 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, str. 11).

STANOWIĄ, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres zastosowania

1. Na podstawie kierunków polityki i celów ustanowionych w programach Daphne I i Daphne II na mocy niniejszej decyzji ustanawia się program szczegółowy w celu zapobiegania i zwalczania przemocy wobec dzieci, młodzieży i kobiet oraz w celu ochrony ofiar i grup ryzyka („program Daphne III”) zwany dalej „programem”, jako część programu ogólnego „Prawa podstawowe i sprawiedliwość”, aby w ten sposób przyczynić się do wysokiego poziomu ochrony przed przemocą celem zwiększenia ochrony zdrowia fizycznego i psychicznego.

2. Program obejmuje okres od dnia 1 stycznia 2007 r. do dnia 31 grudnia 2013 r.

3. Do celów programu termin „dzieci” obejmuje osoby w przedziale wiekowym 0-18 lat, zgodnie z międzynarodowymi aktami dotyczącymi praw dziecka.

4. Uznaje się jednak, że projekty obejmujące działania przeznaczone w szczególności dla grup beneficjentów takich jak, przykładowo, „nastolatki” (od 13 do 19 lat) lub osoby w wieku od 12 do 25 lat dotyczą kategorii „młodzieży”.

Artykuł 2

Ogólne cele

1. Celem programu jest wspieranie ochrony dzieci, młodzieży i kobiet przed wszystkimi formami przemocy oraz osiągnięcie wysokiego poziomu ochrony zdrowia, dobrobytu i spójności społecznej.

2. Bez uszczerbku dla celów i kompetencji Wspólnoty Europejskiej, ogólne cele programu polegają na wspieraniu rozwoju polityki Wspólnoty — zwłaszcza dotyczących dzieci, młodzieży i kobiet — w szczególności związanych ze zdrowiem publicznym, prawami człowieka i równością płci, jak również wspieraniu działań mających na celu ochronę praw dzieci oraz zwalczanie handlu ludźmi i wykorzystywania seksualnego.

Artykuł 3

Cele szczegółowe

Celem szczegółowym programu jest wspieranie zapobiegania i walki z wszystkimi formami przemocy wobec dzieci, młodzieży i kobiet występującymi w sferze publicznej i prywatnej, w tym z seksualnym wykorzystywaniem i handlem ludźmi, poprzez stosowanie środków profilaktycznych oraz zapewnianie wsparcia i ochrony ofiarom i grupom ryzyka. Cel ten jest osiągnięty za pomocą niżej wymienionych działań ponadnarodowych lub innych rodzajów działań, o których mowa w art. 4:

a) pomoc organizacjom pozarządowym i innym organizacjom działającym w tym obszarze, o których mowa w art. 7, oraz ich wspieranie;

- b) przygotowywanie i realizacja akcji uświadamiających skierowanych do określonych kręgów odbiorców, takich jak osoby wykonujące określone zawody, właściwe organy, określone części społeczeństwa i grupy ryzyka, mając na celu zarówno poprawę zrozumienia postawy zerowej tolerancji wobec przemocy i propagowania tej postawy, jak i zachęcanie do wspierania ofiar i zgłaszania przypadków przemocy właściwym organom;
- c) rozpowszechnianie wyników uzyskanych w ramach programów Daphne i Daphne II, wraz z ich przystosowaniem, przekazywaniem i wykorzystaniem przez innych beneficjentów lub na innych obszarach geograficznych;
- d) identyfikacja i intensyfikacja działań przyczyniających się do pozytywnego traktowania osób narażonych na przemoc, mianowicie postępowanie zachęcające do szacunku dla takich osób oraz wspierające ich dobre samopoczucie i samorealizację;
- e) tworzenie i wspieranie interdyscyplinarnych sieci, mając na celu wzmocnienie współpracy organizacji pozarządowych i innych organizacji działających w tym obszarze;
- f) zapewnienie gromadzenia informacji popartych dowodami i rozwoju bazy wiedzy, gwarantowanie wymiany, identyfikacji i rozpowszechniania informacji i dobrych praktyk, w tym przez badania naukowe, szkolenia, wizyty studyjne oraz wymiany pracownicze;
- g) opracowywanie i testowanie materiałów uświadamiających i edukacyjnych dotyczących ochrony przed przemocą wobec dzieci, młodzieży i kobiet oraz uzupełnianie i dostosowywanie materiałów już dostępnych, tak aby mogły zostać wykorzystane na innych obszarach geograficznych lub w odniesieniu do innych kręgów odbiorców;
- h) badanie zjawisk związanych z przemocą i ich wpływ zarówno na ofiary, jak i na ogół społeczeństwa, w tym na opiekę zdrowotną, koszty społeczne i ekonomiczne, w celu zajęcia się przyczynami przemocy na wszystkich poziomach społecznych;
- i) opracowywanie i realizacja programów wsparcia ofiar i osób zagrożonych przemocą oraz programów interwencyjnych dla sprawców przy zapewnieniu bezpieczeństwa ofiar.

Artykuł 4

Rodzaje działań

Mając na uwadze realizację celów ogólnych i szczegółowych określonych w art. 2 i 3, w ramach programu udostępnia się wsparcie następujących rodzajów działań na warunkach określonych w rocznych programach prac:

- a) konkretne działania podejmowane przez Komisję, na przykład studia i badania naukowe, badania opinii publicznej i ankiety, opracowywanie wskaźników i metodologii, zbieranie, opracowywanie i rozpowszechnianie danych i statystyk, seminaria, konferencje i spotkania ekspertów, organizacja kampanii i imprez publicznych, tworzenie i prowadzenie działów pomocy i stron internetowych, przy-

gotowywanie i rozpowszechnianie materiałów informacyjnych (w tym programów komputerowych i materiałów dydaktycznych), ustanowienie — przy udziale zainteresowanych stron — zespołów doradczych i umożliwienie ich działalności polegającej na dostarczaniu fachowych analiz związanych z przemocą, wspieranie innych sieci ekspertów krajowych oraz działania w zakresie analizy, monitorowania i oceny;

- b) konkretne projekty ponadnarodowe leżące w interesie Wspólnoty, w których biorą udział co najmniej dwa państwa członkowskie zgodnie z warunkami określonymi w rocznych programach prac;
- c) wspieranie działalności organizacji pozarządowych lub innych organizacji działających w ogólnym interesie europejskim w ramach ogólnych celów programu określonych w art. 2, zgodnie z warunkami określonymi w rocznych programach prac.

Artykuł 5

Udział krajów trzecich

W działaniach objętych programem mogą uczestniczyć następujące kraje:

- a) kraje, z którymi Unia Europejska podpisała traktat o przystąpieniu;
- b) kraje kandydujące objęte strategią przedakcesyjną, zgodnie z ogólnymi zasadami i warunkami uczestnictwa tych krajów w programach wspólnotowych określonymi odpowiednio w umowie ramowej i w decyzjach rad stowarzyszenia;
- c) państwa EFTA, które są stroną porozumienia EOG, zgodnie z postanowieniami tego porozumienia;
- d) kraje Bałkanów Zachodnich, zgodnie z ustaleniami, które mają być dokonane z tymi krajami na mocy umów ramowych w sprawie ogólnych zasad uczestnictwa tych krajów w programach wspólnotowych.

Możliwe jest zaproszenie do uczestnictwa w projektach krajów kandydujących nieuczestniczących w programie, o ile przyczyni się to do przygotowania tych krajów do przystąpienia, a także zaproszenie innych krajów trzecich nieuczestniczących w programie, o ile służy to jego celom.

Artykuł 6

Grupy beneficjentów i grupy docelowe

1. Z programu korzystają dzieci, młodzież i kobiety, które są ofiarami przemocy lub są nią zagrożone.
2. Pozostałe grupy docelowe programu obejmują między innymi rodziny, nauczycieli i kadrę oświatową, pracowników socjalnych, policję i straż graniczną, władze lokalne, krajowe i wojskowe, personel medyczny i paramedyczny, pracowników wymiaru sprawiedliwości, organizacje pozarządowe, związki zawodowe i wspólnoty wyznaniowe.

Artykuł 7

Dostęp do programu

Program jest dostępny dla prywatnych lub publicznych organizacji oraz instytucji (władz lokalnych na właściwym szczeblu, wydziałów uniwersytetów i ośrodków badawczych) zajmujących się zapobieganiem i zwalczaniem przemocy wobec dzieci, młodzieży i kobiet albo ochroną przed taką przemocą, lub zapewnianiem wsparcia ofiarom, lub realizacją działań celowych skierowanych na propagowanie braku akceptacji dla takiej przemocy bądź na zachęcanie do zmiany postaw i zachowań wobec szczególnie narażonych grup i ofiar przemocy.

Artykuł 8

Rodzaje interwencji

1. Wsparcie finansowe Wspólnoty może przyjąć następujące formy:

- dotacji,
- zamówień publicznych.

2. Dotacje Wspólnoty są przyznawane po rozważeniu wniosków, które wpłynęły po ogłoszeniu zaproszenia do składania wniosków, poza odpowiednio uzasadnionymi, wyjątkowymi, nagłymi przypadkami lub w przypadku gdy cechy szczególne beneficjenta nie pozostawiają wyboru co do podejmowanego działania. Dotacje Wspólnoty są przekazywane za pomocą dotacji operacyjnych i dotacji na działania. Maksymalna stawka współfinansowania zostaje określona w rocznych programach prac.

3. Ponadto można przewidzieć wydatki na środki uzupełniające, udostępniane drogą zamówień publicznych, w którym to przypadku zakup usług i towarów, bezpośrednio związanych z celami programu, jest pokrywany z funduszy wspólnotowych. Obejmuje to, między innymi, wydatki na działania informacyjno-komunikacyjne, opracowanie, realizację, monitorowanie, kontrolę i ocenę projektów, polityk, programów i przepisów prawa.

Artykuł 9

Środki wykonawcze

1. Komisja realizuje pomoc wspólnotową zgodnie z rozporządzeniem finansowym.

2. W celu realizacji programu Komisja przyjmuje — w ramach celów ogólnych programu określonych w art. 2 — roczny program prac określający cele szczegółowe, priorytety tematyczne, opis środków towarzyszących przewidzianych w art. 8 i, w razie konieczności, wykaz innych działań. Minimalny udział procentowy rocznych wydatków przeznaczonych na dotacje zostaje ustalony w rocznym programie prac.

3. Roczny program prac przyjmuje się zgodnie z procedurą zarządzania, o której mowa w art. 10 ust. 2.

4. Środki niezbędne do wykonania niniejszej decyzji w odniesieniu do wszystkich pozostałych kwestii są przyjmowane zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 10 ust. 3.

5. Procedury oceny i przyznawania dotacji na działania uwzględniają między innymi następujące kryteria:

- a) cele ogólne i szczegółowe określone w art. 2 i 3 i środki stosowane w różnych dziedzinach zgodnie z art. 3 oraz zgodność z rocznym programem prac;
- b) jakość proponowanego działania pod względem jego koncepcji, organizacji, sposobu przedstawienia i oczekiwanych wyników;
- c) wysokość kwoty finansowania wspólnotowego przedstawiona we wniosku i jej efektywność pod względem kosztów w odniesieniu do oczekiwanych wyników;
- d) wpływ oczekiwanych wyników na cele ogólne i szczegółowe określone w art. 2 i 3 i na środki stosowane w różnych dziedzinach zgodnie z art. 3;
- e) innowacje.

6. Wnioski o dotacje operacyjne, o których mowa w art. 4 lit. c), ocenia się w świetle:

- a) spójności z celami programu;
- b) jakości planowanych działań;
- c) prawdopodobnego efektu mnożnikowego wywieranego na adresatów tych działań;
- d) geograficznego aspektu skutków przeprowadzonych działań;
- e) zaangażowania obywateli w organizację stosownych podmiotów;
- f) opłacalności w stosunku do proponowanego działania.

Artykuł 10

Komitet

1. Komisja jest wspierana przez komitet.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.

Okres, o którym mowa w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE, wynosi dwa miesiące.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 3 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.

4. Komitet przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 11

Komplementarność

1. Dążyć się będzie do synergii i komplementarności z innymi instrumentami Wspólnoty, w szczególności z programami ogólnymi „Bezpieczeństwo i ochrona wolności” oraz „Solidarność i zarządzanie przepływami migracyjnymi”, z 7. programem ramowym w dziedzinie badań i rozwoju, z programami w dziedzinie ochrony zdrowia, z programem „Zatrudnienie i solidarność społeczna — Progress” oraz „Bezpieczny Internet +”. Dążyć się również będzie do komplementarności działań z Europejskim Instytutem ds. Równości Kobiet i Mężczyzn. Element statystyczny informacji o przemocach będzie opracowywany we współpracy z państwami członkowskimi, w miarę potrzeby przy wykorzystaniu wspólnotowego programu statystycznego.

2. Program może mieć wspólne zasoby z innymi instrumentami Wspólnoty, w szczególności z programami ogólnymi „Bezpieczeństwo i ochrona wolności” i „Solidarność i zarządzanie przepływami migracyjnymi” oraz z 7. programem ramowym w dziedzinie badań i rozwoju, co pozwoli zrealizować działania spełniające cele wszystkich programów.

3. Działania finansowane na mocy niniejszej decyzji nie uzyskują pomocy na te same cele pochodzącej z innych instrumentów finansowych Wspólnoty. Komisja dopilnowuje, że beneficjenci programu dostarczają Komisji informacje na temat finansowania otrzymanego z budżetu ogólnego Unii Europejskiej oraz z innych źródeł, a także na temat wszystkich bieżących wniosków o finansowanie.

Artykuł 12

Finansowanie

1. Ustala się kopertę finansową na realizację niniejszej decyzji w wysokości 116,85 mln EUR na okres wskazany w art. 1.

2. Rozdział środków na działania przewidziane w programie zapisuje się w rocznych środkach budżetu ogólnego Unii Europejskiej. Dostępne roczne środki zatwierdza władza budżetowa w granicach wyznaczonych przez ramy finansowe.

Artykuł 13

Monitorowanie

1. Komisja zapewnia przedkładanie przez beneficjenta sprawozdania z rzeczowej realizacji projektu i sprawozdania finansowego na temat postępu prac w przypadku każdego działania finansowanego w ramach programu. W terminie trzech miesięcy od zakończenia działania przedstawiane jest również sprawozdanie końcowe. Komisja określa formę i treść sprawozdań.

2. Komisja zapewnia, aby kontrakty i umowy zawierane w ramach realizacji programu przewidywały w szczególności nadzór i kontrolę finansową przeprowadzaną przez Komisję (lub przez jej upoważnionego przedstawiciela), w razie konieczności w drodze kontroli na miejscu, w tym kontroli wyrywko-

wych, i audytów przeprowadzanych przez Trybunał Obrachunkowy.

3. Komisja wymaga, aby beneficjent pomocy finansowej zachował do wglądu Komisji wszelkie dokumenty potwierdzające wydatki na dane działanie przez okres pięciu lat po dokonaniu ostatniej płatności związanej z tym działaniem.

4. Na podstawie wyników sprawozdań oraz kontroli wyrywkowych, o których mowa w ust. 1 i 2, Komisja w razie konieczności koryguje pierwotnie zatwierdzoną skalę lub warunki dotyczące przyznawania pomocy finansowej, a także harmonogram wypłat.

5. Komisja podejmuje wszelkie niezbędne kroki w celu sprawdzenia, czy finansowane działania są realizowane prawidłowo oraz zgodnie z przepisami niniejszej decyzji i rozporządzenia finansowego.

Artykuł 14

Ochrona interesów finansowych Wspólnoty

1. Komisja zapewnia, aby podczas realizacji działań finansowanych na mocy niniejszej decyzji interesy finansowe Wspólnoty były chronione przez zastosowanie środków zapobiegawczych przeciwko nadużyciom finansowym, korupcji i wszelkim innym nielegalnym działaniom, przez skuteczny system kontroli, odzyskiwanie nienależycie wypłaconych kwot oraz, w przypadku wykrycia nieprawidłowości, przez system skutecznych, proporcjonalnych i odstraszcających sankcji, zgodnie z rozporządzeniem (WE, Euratom) nr 2988/95, rozporządzeniem (Euratom, WE) nr 2185/96 oraz rozporządzeniem (WE) nr 1073/1999.

2. W przypadku działań Wspólnoty finansowanych w ramach programu do wszelkich naruszeń przepisów prawa wspólnotowego, w tym także do naruszeń zobowiązania umownego ustanowionego na podstawie programu, wynikających z działania lub zaniechania podmiotu gospodarczego, które poprzez nieuzasadnioną pozycję wydatków przynosi lub mogłoby przynieść szkodę budżetowi ogólnemu Unii Europejskiej lub innym budżetom przez nią zarządzanym, stosuje się rozporządzenie (WE, Euratom) nr 2988/95 oraz rozporządzenie (Euratom, WE) nr 2185/96.

3. Komisja obniża kwotę pomocy finansowej, zawiesza pomoc lub odzyskuje kwotę przyznaną na dane działanie, jeżeli stwierdzi nieprawidłowości — w tym niezgodność z przepisami niniejszej decyzji lub decyzji indywidualnej, warunkami kontraktu lub umowy o przyznaniu danego wsparcia finansowego — lub jeżeli okaże się, że działanie zostało zmienione bez uzyskania zgody Komisji w sposób, który jest niezgodny z charakterem lub warunkami wykonania projektu.

4. Jeżeli nie dotrzymano terminów lub jeżeli stan realizacji danego działania uzasadnia jedynie część przydzielonej pomocy finansowej, Komisja zwraca się do beneficjenta o przedstawienie uwag przed upływem określonego terminu. W przypadku gdy beneficjent nie udzieli zadowalającej odpowiedzi, Komisja może anulować pozostałą część pomocy finansowej i zażądać zwrotu wypłaconych kwot.

5. Wszelkie bezpodstawnie wypłacone kwoty są zwracane Komisji. Do kwot, które nie zostały zwrócone w odpowiednim czasie, doliczane są odsetki na warunkach określonych w rozporządzeniu finansowym.

Artykuł 15

Ocena

1. Program jest regularnie monitorowany w celu śledzenia postępów w realizacji działań przeprowadzanych w jego ramach.
2. Komisja zapewnia regularną, niezależną, zewnętrzną ocenę programu.
3. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie:
 - a) okresowe sprawozdanie oceniające na temat uzyskanych wyników oraz jakościowych i ilościowych aspektów realizacji programu wraz z wykazem finansowanych projektów i środków — nie później niż dnia 31 marca 2011 r.;
 - b) komunikat w sprawie kontynuacji programu — nie później niż dnia 31 maja 2012 r.;
 - c) sprawozdanie oceniające *ex post* — na temat realizacji i wyników programu — nie później niż dnia 31 grudnia 2014 r.

Artykuł 16

Publikacja projektów

Komisja publikuje corocznie wykaz projektów finansowanych w ramach programu wraz z krótkim opisem każdego projektu.

Artykuł 17

Środki przejściowe

Niniejszym uchyla się decyzję 803/2004/WE. Działania rozpoczęte na podstawie tej decyzji podlegają jej przepisom do momentu ich zakończenia.

Artykuł 18

Wejście w życie

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia ...

Sporządzono w Brukseli,

W imieniu Parlamentu Europejskiego

...

Przewodniczący

W imieniu Rady

...

Przewodniczący

UZASADNIENIE RADY

I. WPROWADZENIE

W dniu 13 kwietnia 2005 r. Komisja przedłożyła Radzie — opierając się na art. 152 Traktatu — wniosek dotyczący decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej na lata 2007-2013 program szczegółowy „Walka z przemocą (Daphne) oraz profilaktyka i informacja antynarkotykowa” jako część programu ogólnego „Prawa podstawowe i sprawiedliwość”.

Jednak w reakcji na opinie wyrażone w styczniu 2006 r. przez grupę roboczą *ad hoc* ds. praw podstawowych i obywatelstwa oraz w odpowiedzi na życzenie parlamentarnej Komisji Praw Kobiet, aby oddzielić program Daphne od programu profilaktyki narkotykowej, Komisja w dniu 24 maja 2006 r. przedstawiła zmieniony wniosek ustanawiający dwa programy szczegółowe.

Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny wydał swoją opinię w dniu 19 stycznia 2006 r.

Komitet Regionów wydał swoją opinię w dniu 16 lutego 2006 r.

Parlament Europejski wydał swoją opinię w dniu 5 września 2006 r. (pierwsze czytanie).

Rada przyjęła wspólne stanowisko w dniu 5 marca 2007 r. zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 251 Traktatu.

II. CEL

Na mocy omawianej decyzji zostaje ustanowiony siedmioletni program — trwający od dnia 1 stycznia 2007 r. do dnia 31 grudnia 2013 r. — który ma służyć zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec dzieci, młodzieży i kobiet oraz ochronie ofiar i grup ryzyka (Daphne III). Stanowi on część programu ogólnego „Prawa podstawowe i sprawiedliwość” i opiera się na strategiach i celach określonych w pierwszym i drugim programie Daphne.

Szczegółowe cele programu to zapobieganie wszelkim rodzajom przemocy oraz ich zwalczanie; dotyczy to m.in. wykorzystywania seksualnego oraz handlu ludźmi, które występują w sferze publicznej lub prywatnej. Na realizację tych celów program przewiduje 116,85 mln EUR, co stanowi znaczny wzrost w porównaniu z programem Daphne II, który w okresie pięciu lat dysponował budżetem w wysokości 50 mln EUR.

III. ANALIZA WSPÓLNEGO STANOWISKA

1. Uwagi ogólne

Wspólne stanowisko zostało uzgodnione w drodze nieformalnych negocjacji trójstronnych, po serii spotkań urzędującej prezydencji, współsprawozdawców, sprawozdawców z innych grup parlamentarnych oraz przedstawicieli Komisji. W dniu 1 grudnia 2006 r. Rada ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Ochrony Konsumentów osiągnęła porozumienie polityczne w sprawie omawianego tekstu i w myśl kompromisowej umowy z Parlamentem zatwierdziła oświadczenie Rady i Parlamentu Europejskiego, w którym zachęca się Komisję do rozważenia możliwości wystąpienia z inicjatywą Europejskiego Roku Zwalczania Przemocy wobec Dzieci, Młodzieży i Kobiet (!).

2. Poprawki Parlamentu Europejskiego

W pierwszym czytaniu, które odbyło się w dniu 5 września 2006 r., Parlament Europejski przyjął 53 poprawki.

2.1. Poprawki Parlamentu Europejskiego, które zostały zaakceptowane przez Radę

We wspólnym stanowisku Rada uwzględniła 32 poprawki. Spośród tych poprawek Rada:

— przyjęła w całości 7 poprawek, podobnie jak Komisja w zmienionym wniosku. Chodzi o poprawki nr 6, 13, 22, 25, 30, 50 oraz 65,

(!) Dok. 15869/06.

- co do zasady lub częściowo przyjęła 17 poprawek, opierając się głównie na podejściu przyjętym przez Komisję (nr 3, 5, 15, 23, 27, 29, 31, 34, 38, 39, 43, 45, 46, 55, 56, 61, 66),
- osiągnęła kompromis z Parlamentem w sprawie 8 innych poprawek (nr 4, 32, 33, 35, 70, 59, 63, 64).

2.2. Poprawki Parlamentu Europejskiego, które nie zostały zaakceptowane przez Radę

Rada nie przyjęła 19 poprawek z powodów przedstawionych przez Komisję w zmienionym wniosku (nr 14, 17 i 67, 18, 19, 24, 26, 36, 37, 40, 41, 68, 42, 44, 51, 53, 54, 58, 60 oraz 74).

Rada nie przyjęła też poprawek 20 oraz 69 i 72 odnoszących się do Europejskiej Sieci Rzeczników Praw Dziecka (ENOC), ponieważ woli, by wszystkie organizacje chcące skorzystać z dotacji operacyjnej były traktowane jednakowo. Skreśliła więc także motyw 13 oraz art. 4 lit. d) i art. 9 ust. 6 zamieszczone w zmienionym wniosku Komisji i mówiące o jednej konkretnej organizacji.

3. Inne zmiany wprowadzone przez Radę

Przyjmując wspólne stanowisko, Rada wprowadziła kilka innych zmian do zmienionego wniosku Komisji; wiele z nich to jedynie poprawki techniczne. Inne ważne zmiany dotyczą następujących kwestii:

Motyw 13: Motyw zawarty w zmienionym wniosku Komisji został skreślony, ponieważ Rada nie przyjęła poprawki 20; zastąpiono go jednak odwołaniem do roli, jaką w przeciwdziałaniu przyczynom i konsekwencjom przemocy mogą odegrać organizacje lokalne i regionalne.

Artykuł 2 (*Cele ogólne*): Rada wolała, by bezpośrednio skoncentrować się na kwestii ochrony dzieci, młodzieży i kobiet przed wszelkimi formami przemocy, a nie powoływać się na ogólny cel utworzenia przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości.

Artykuł 3 (*Cel szczegółowy*): Dla jasności Rada zmieniła kształt tego artykułu, tak by mówił on o jednym celu szczegółowym, a następnie wymieniał różne działania ponadnarodowe.

Artykuł 4 lit. b) (*Rodzaje działań*): Rada wolała, by powrócić do rozwiązania zastosowanego w programie Daphne II, który przewidywał finansowanie projektów ponadnarodowych leżących w interesie Wspólnoty realizowanych przez co najmniej dwa, a nie trzy państwa członkowskie.

Artykuł 5 (*Udział krajów trzecich*): Zmieniono kształt tego artykułu, tak by oddawał on sformułowanie użyte niedawno w decyzji 771/2006/WE ustanawiającej Europejski Rok na rzecz Równych Szans dla Wszystkich (2007) ⁽¹⁾.

Artykuł 6 (*Grupy beneficjentów i grupy docelowe*): Rada wprowadziła zmiany do wniosku Komisji, aby dokonać rozróżnienia pomiędzy beneficjentami programu (dzieci, młodzież i kobiety, które są ofiarami przemocy lub są nią zagrożone) a głównymi grupami docelowymi programu, np. rodzinami, nauczycielami, pracownikami socjalnymi, organizacjami pozarządowymi itp.

Artykuł 9 ust. 2 (*Środki wykonawcze*): Ustęp 2 stwierdza obecnie, że w rocznym programie prac ustalony zostanie minimalny udział procentowy rocznych wydatków przeznaczonych na dotacje; ma to zagwarantować, że wystarczająca część środków zostanie wykorzystana na finansowanie projektów ponadnarodowych.

Artykuł 9 ust. 3 i 3a (*Środki wykonawcze*) oraz artykuł 10 (*Komitet*): Rada wolała, by powrócić do mieszanej procedury komitologii stosowanej w programie Daphne II; przewidywała ona, że roczny program prac będzie przyjmowany zgodnie z procedurą komitetu zarządzającego, a inne środki niezbędne do realizacji decyzji — z procedurą doradczą.

Artykuł 11 (*Komplementarność*): Rada sądziła, że w artykule należy zamieścić odniesienie do niedawno przyjętego wspólnotowego programu „Zatrudnienie i solidarność społeczna — Progress” ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 146 z 31.5.2006, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 315 z 15.11.2006, str. 1.

Artykuł 13 ust. 3 (*Monitorowanie*): Przepisy dotyczące nadużyć finansowych zawarte w tym ustępie zostały zastąpione standardowym motywem 17a odwołującym się do różnych rozporządzeń Rady, których przedmiotem są: ochrona finansowych interesów Wspólnot oraz kontrole na miejscu i inspekcje, oraz do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady związanego z dochodzeniami prowadzonymi przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych.

Należy również zauważyć, że w trakcie zwykłej procedury prawno-językowej prowadzonej przez wspomniane dwie instytucje do ostatecznego tekstu wprowadzono kilka innych poprawek technicznych.

IV. PODSUMOWANIE

Rada uważa, że wspólne stanowisko jako całość jest zgodne z podstawowymi celami zmienionego wniosku Komisji i że w drodze nieformalnych negocjacji zawarto z Parlamentem Europejskim rozsądny kompromis.
